

var i oprør, fordi der er så meget indeni, der kræver at komme ud. Og sygeplejerskerne kom også jævnlige og spurgte, om de ku' gøre noget.

Det er slet ikke menneskelig omsorg, der mangler her på stedet. Sygeplejerskerne kan du altid komme til, hvis du gerne vil tale. Jeg har selv gjort det. Meget endda. Oplever bare, at de føler sig pressede til at holde afstand, for selv at kunne holde det ud.

At de simpelthen har givet op over for at ændre noget, og i virkeligheden er ligeså afmægtige som de mennesker, de har med at gøre. Nej, snarere endnu mere afmægtige, for vi reagerer da i det mindste, når vi er udsat for noget vanvittigt. De tier bare om, hvor slemt det i virkeligheden står til med deres muligheder for at hjælpe folk.

Onsdag den 11. februar

Stemningen har været trykket.

Det var så trist at tage afsked med Lissi, som forlod afdelingen i dag. Hun var på nippet til at græde, da hun gik, fordi hun havde fået at vide, hun var følelseskold. Hun har været til psykologtest. Det skal jeg også. Af hendes test fremgik det, at hun er følelseskold, havde lægen sagt til hende. Hun græd.

– Men følelseskolde psykopater græder jo ikke, sagde hun, og skyndte sig at gå.

Jeg forstår det ikke og bliver helt bange. Lissi følelseskold? Vi har både grinet og snakket alvorligt sammen. I de første dage sørgede hun altid for, at min madseddél blev udfyldt.

I fredags tog hun hen og afleverede nogle af mine biblioteksboøger, da jeg ikke magtede det, fordi jeg var så nedtrykt. Nej, jeg forstår det virkelig ikke.

De må have sagt det, fordi Lissi er lidt reserveret ved at tale om følelser, indtil hun kender folk. Hun er typen, der handler mere kærligt, end hun taler om sine følelser. Kan psykologer ikke forstå det? Det kan der vel ikke være noget galt i.

Under aftensmåltidet var vi også enige om, at det i det mindste var godt, vi fik sagt til hende, at vi ikke oplevede hende som følelseskold.

Fredag den 13. februar

Var til psykologtest i dag. Det tog næsten 2 timer og var ret hård.

Jeg skulle løse en masse opgaver og besvare spørgsmål. Opgaverne gik blandt andet ud på at lave figurer ud af klodser og besvare en masse spørgsmål: Hvorfor skal vi have love? Hvorfor skal vi betale skat/hvad går skatterne til? Hvorfor er grundprisen på jord højere i byen end den er på landet? Hvem har skrevet »Odysseen«? Hvad hedder hovedstaden i Italien?

De ville undersøge, hvordan det står til med ens forhold til samfundet. Om jeg har realitetssans. Sådan kalder de det i deres verden. Nå nej. Det hedder vores verden, vores land, når man er et integreret menneske. Så står man sammen med Schlüter og forstår, at underskuddet på betalingsbalancen er alle danskere ansvarlige for. Det er vores problem.

Det var ikke svært at gennemskue.

Nå pyt. Psykologpraktikanten som gennemførte testen, var i alle tilfælde en sød pige.

Spørgsmålet er nu: Hvad stiller de op med testen, når den er færdig?

Ida, som jeg snakkede med, inden jeg tog på weekend, sagde, den skulle vise, om jeg var stærk nok til at gennemføre et samtaleforløb uden medicin.

Kære søde, rare Ida. Jeg har sagt til dig tidligere, at jeg ikke vil have noget som helst medicin over en længere periode. Allerhøjest i en meget kort periode, hvis terapien bliver for hård for mig. Og så skal jeg nok selv sige det. Det lover jeg. Så fat dog, at det eneste du får ud af at presse mig er, at jeg bliver mere og mere bange. Rent ud sagt frygter jeg lige nu, hvad det hele skal ende med . . .

Mandag den 16. februar

Lisa er en skæg pige. Vi var i byen sammen i lørdags og morede os kosteligt. Jeg fulgte Lisa tilbage til afdelingen, og på vej hjem snakkede vi om, at vi ville lave en tosseklub. En klub, som forenede humoren med det alvorlige.

For det første ville vi synge Molak, molak, gak, gak, gak næste gang, vi skulle synge den sang.

For det andet skulle vi løse de andre patienters problemer.

Endelig skulle vort symbol være et skjold.

Folk, der er på afdelingen, er nemlig kendetegnet ved at være meget følsomme, så vo-